

מסורת הש"ס

(א) ונרכות בו: ושם נקמנו;
(ב) וגירסת הר"י והרא"ש
ר' יצחק אומר עד בין בו
ור"ל אחר עד למטה ר"ל,
(ג) לקמן [ד.]; (ד) מנחות
(פ.א.) [ד.]; (ה) כדרכא
כדאיתא בע"ז, (ו) [ז"ל
כדא.]; (ז) [ז"ל ל.]; (ח) מכתא
חזר לדק מה.]; (ט) [ע"כ
פירושו לפי לשון אחר,
(י) עין רש"י, (כ) [ע"י

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבי ינאי אומר עד למטה:

לעזי רש"י

איבר"ש [איבר"ש].
סרעפת.
טינב"א. דק, רוזה.

מוסד רש"י

הא נשתייר הימנה
כלום כשרה. דעמיד
להינראות ולהתרפאות
(הפרדס עמ' קמ). עשירין
מן מציין. ר' שמעון שרי
זן נשיא ועשיר היה, קמין
עליו (מנחות 19). במקום
שהיא חיה. פי' דהיינו
במקום שגליה נחזר הכד
(הפרדס שם).

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מזו.

עין משפט
נר מצוה

סג א ב ג ד מיי פ"ט
מהל' שחיטה הל' ג ד
סמג עשין סג טוש"ע יו"ד
סימן לב סעיף ה ועיין
צה"ה:

סדר ה' מ"י שם פ"ח ה'ל'
כא סמג שם טו"ש"ע
יו"ד ק"י מא סעיף א':
סדר ו' ז' מ"י שם ה'ל' כב
ולחומר א' ועיין כ"מ
ובל"מ:

כּו ח מִי שֶׁ הָלַךְ כֹּא
טוֹשׁ"ע שֶׁ שָׁעָרָה הִיא:
כּז ט מִי שֶׁ פָּ"ח הִלְכָה
א סָמַג שֶׁ טוֹשׁ"ע
יו"ד ס' לוֹ סַעֲיָף אֵל:
כח י מִי שֶׁ טוֹשׁ"ע שֶׁ
סַעֲיָף ז:

שיטה מקובצת

ח וכל אותו בין הפרשה
טרפה: **ב** כשהיא מעורה
ודבוקה: **ג** הא איכא
שהרי כולה קיימת: **ד** על
שם שקרום התחתון אדום:
ה ואיני יודע או שמא
מסוף עובי פצול ראשון
עד פצול ב' **ו** קרי
בין הפרשות: **ז** ממקום
ששוכבות על הגוף דהיינו
למטה:

דבינו גרשום

[illegible]

(א) לפי הגירסא שלפנינו בגמ' אינו מובן מש"כ אבל לא שניה ואולי דגירסא אחרת היה לו דפרשה ראשונה בכלל מוח אבל לא שניה וכו'.

עַד וְעַד בְּבֹלָה אוֹ עַד רֹאֵה עַד בְּבֹלָה. מדאמר בפירקין (לקמן דף נה.) כַּל שִׁיעוּרָא דְשִׁיעֵרו חכמים להחמיר ליכא למפשט מידי דהני מילי צמטנה או צצרייתא אכל הכא מימרא היא: **וְאֵם** תימצי לומר עד רֹאֵה עַד בְּבֹלָה פִּי פִרְשָׁה מהו. אף על פי שאמר שמואל עד צִין

הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמא
מתחלת עובי פ"ול ראשון עד פ"ול
שני שלמטה הימנו קרוי זין הפרשות
ראשון ועד ו'לא עד ככלל ואיני יודע
אז שמה מסוף עובי פ"ול יז קרוי
זין הפרשות שזהו זין הפרשות ממש
אלז מה שהוא כנגד עובי החוט
המתפלל לא מיקרי זין הפרשות
וטריפה אי נמי משום הכי מספקא
ליה שמה פי פרשות עצמן דהיינו
עובי פ"ול ראשון הוי זין הפרשות
דקאמר שמואל לפי שהוא זין חוט
המתפלל לשמאל לחוט המתפלל לימין
והא דנקט שמואל עד זין הפרשות
ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד
מתחיל לזאת ולהתפלל קודם לחבירו
ודוקא אס עד ולא עד ככלל איבעיא
ליה צפי פרשה ראשונה אלז אס עד
ועד ככלל לא מצי למיבעי פי פרשה
שניה מכו דלמנה נפסך הוי ככלל
איני יודע כמו זין הפרשות שני
דהא עד זין הפרשות ראשון קאמר
דטרפה ותו לא ואס איתא דפי
פרשה אינו קרוי זין הפרשות הרי לא
אמרינן שיהא טרפה אלז עד זין
הפרשות ואין זה זין הפרשות ואין
הוא קרוי זין הפרשות האמר שניה
איני יודע ובכלל שניה יש לו להיות:
ואם תימצי לומר עד ועד בבבא
פרשה עצמה מהו. פירש
בקונטרס נפסק הפיול עצמה מן
החוט מהו ונראה דלפילו דאס תימצי
לומר דעד ולא עד ככלל הוה מצי
למיבעי בפרשה עצמה אפ"ל דפי
פרשה טרפה אלז אי פי פרשה
כשרה אז ודאי ליכא למבעי דכ"ש
פרשה עצמה ועוד י"ל דמציעא ליה
אס נפסק הפיול דרחוק ממקום
חיבורו כנגד חוט השדרה שזין פ"ול
ראשון לפיול שני שהוא זין הפרשות
ראשון והשתא לא מצי למבעי אלז
אפ"ל עד ועד ככלל: **בבא**

ראשונה ושניה. הא דנקט שניה משום דלא הוה טרפה הוה שייך
למזבחי כל הקדש בעיות בשניה כמו בראשונה: **למטה** מן האנפים.
יש להסתפק אם למטה ממקום חיבורן בגוף קאמר אם למטה
ממקום ששוכבות עליו העוף דהיינו למטה מסוף עמם של כנף
המחוברת בגוף: **ערוקאי.** רבי יורא לא היה שייך לצרות לאציו
גבאי של מלך היה דנהא בגבולות תלסר שנין דלאמר צפרק
הוה צורר (סנהדרין ד:): דכי הוה אחי ריש נהרס למתא כי הוה חזי רבנן
אמר להו לך עמי צא בחדריך: **הלכך** בעינן בוית במקום מרה
ובבוית במקום שהיה חיה. הכי קיימא לן דלפסקינן לעיל (דף מג.)
הכלה דבזרי האומר בזמית: **ואמרי** לה קרמא תתאה.
כלומר עם עילאה דאי תתאה גרידא הוה פסקינן כסמוך
דבעינן תרוייהו ואם קן לא הוה ליה לא כרז סולא כשמואל:

וְלֹא הָיָה אוֹכְלוֹ דָּלָא הוּא חָשִׁיד לִיה וְרַבִּי שְׁמֵעוֹן מַטְבִּיל לִיה דְּלֹא
 בִּז דְּקִי"ל (בְּרֻסָּה דף מד): כֹּל נֶפֶשׁ מֵשִׁיד נֶפֶשׁ וּכְדֹאמְרִינָן (לְעִיל דף
 נ) נִשְׁתַּיֵּיר כִּית לְהַעֲלוֹת אֲרוּכָה שִׁחְוֹר וִירְפָא טְרַפָּה וְלִרְ' חֵייל לֹא
 וִירָא בְּמָקוֹם מֵרָה עֵינֵין כְּלָקֻמֶּן: **עֲשִׂירִין מִקְמָלִין**. רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן
 גַּמְיִר וּמֵינְאֵי הָא מִילְתָּא כִּית שְׁאֲמֵרוּ בְּמָקוֹם מֵרָה יֵהָא:
 עוֹרֵה עִדְּוָקָה תַּחַת הַכְּלִיֹּת זֶה נִרְאֵה לִי וּמִנְחָתִיו. לִישָׁנָה אַחֲרֵינָא
 וְלֹא בְּמָקוֹם אֶחָד אֲלֵא חֲזִי כִית כֶּאֱן וְחֲזִי כִית כֶּאֱן: **מְרוּדָה**. מְרוּקָה
 יֵהָא. מִלְּבֹשׁ אֲדוּם שֶׁהִרְיָה מוֹנַחַת בִּז. וְרַדָּא עַל שֵׁם שְׁקִירוֹ
 שְׁנִיעַל קִירוֹ הַעֲלִיִין וְהוֹפֶשֶׁט כְּמוֹ גְּלוּדָה דְּמַתִּינִית' (לָקֻמֶּן דף מד):
 כֹּאֲהֵינָא

עד ועד בכלל והכי קאמר מן הראש ועד צין הפרשה ראשונה וכלל ראשונה צין י"ז בכלל טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד בכלל טרפה שלישית כשרה שניה איני יודע ה"ה לראשונה דמסקפא ליה ומומילא משתמע ולא אנטריך לפרושי ראשונה ושניה איני יודע

לדיון דלמיר ודאי טרפה עד חלמ
וולא היא צכלל מכלל דמכאן ועד
שלישית מספקא ליה וחדא מייניהו
הוא דנקט דלא תימא שניה כשלישית
ללקולא: חט"ל עד וואל צכלל
פי' פרשה מהו. נפסק החוט הגדול
הפילו מהו צכלל טרפה הוא או צכלל
יודע הוא מי אמרינן עד זין
דדוקא ופי' חט"ל עד ועד צכלל. לילכ
למנועי צפי הפרשה מירי דודאי
טרפה דלפילו חוט שכנגד הפסק
שזבין שני הפילוים טרפה וכ"ש פי'
פילו הראשון חלל הכי קא מיבעיא
ליה נפסק הפילו עלמנו מן החוט
ומהו וזפרשה ראשונה קאי: פידון
כנצבשה. חט"ל נפסק הפילו כשרה:
ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא
שלישית. מאי לאו פילו ראשון ואע"י
דחוט של אחריה עדיין צכלל טרפות
לאו צכלל ספק הוא וכן שני לשון
ממורי. ח לשון אחר זין הפרשות הן
לצלעות קטנות של אליה. פרות הוא
בצשר המפרש זין ללע. ללע. (זין)
חן הפרשות צלעות שזין פרשה
לפרשה: גרי שמן. חי: צליטה טפי.
הצלעות צלעין ואין ניכרין כשהוא
חי: צליטי טפי. ונפט הכשר
והכל דומה ללעות. וכל לשון זה אינו
נראה לי ומפי' גאון שמעתי: עד
עד צכלל. עד זין הפרשה ראשונה
דהיינו ללע ראשונה של אליה:
טרפה: חט נפסק החוט: נפי' רב
הוא עד ועד צכלל. שזס טרפה רב
החוט כנגד ללע הראשון טרפה
דליהו נמי קאי זין שתי פרות שיש
הפרש בינו ללעות הגדולות: ולא
עד צכלל. וצכלל איני יודע הוא:
פי' פרשה. נפסק החוט חלל מחלת
העצם חלל כנגדו ממע מאי בדי
עצם חשיב ואינו יודע שזי בדי
כדבר דאמר

פרשה קמייא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא
וולא מבין הפרשה: **פרשה עצמה**. נפסק החוט כנגד פרשה שניה
בשאר שצין אלע ראשון לשני מהו כהדי ראשון שדיין ליה וטרפה או
בזתר אלע שני שדיין ליה ואיני יודע: **סידון כשאר**. אם נפסק
החוט כנגדו. ולהאי ליסג גרם מאי לאו פרשה שניה. ומאי גאון
האמר שמעתיה פרשה עצמה כשאר הלע עצמה. ולשון מורי הראשון גאון
וסגי מאלאי לו כהכלות גדולות והוא עיקר: **עד למטה**. מנפיו
היה כח חוט השדרה דיליה: **וריש לקיש עד כנגד צין אנפיו**.
ותמו לא: **ושלחו ליה דבי נשיאה**. שלחו בשבילו שילך אללם: **והא**
אמאי סגן. גבי אלו כשרות במתני' (לקמן דה): **וריק לה**. לבהמה שלא
נגשתה אללם כח כותי מה הכבד דקסבר טרפה: **מטביל לה**. אוכלה. וכל
המאכלס ע"י טביל חומץ כח חרסות כח שמעתיה. אבל נראה צעני
מזאליסור והיתר טריף ומכשר הוה שייך למיתני חזרי' ומטביל לה
מזאליסור

שייך ציה ומתחברא דהכי קאמר רבי חייו זריק לה לכבד של כל
על גב דלאו בשר הוא קאכיל ליה משום בריאותא דקסבר נשמה תל
(ג.) הרוה שיצריא חותך בשר קודם שתלא נפשה הילכך אם
צעי כדי להעלות ארוכה אלא שירא פורחא מקום תליא דמרה ד
רבי בנו של נשיא היה. ומקמץ לשון ערין: **פולמוסא**. חיל השלטון
בצמקום שהיא חיה. שהכבד היה משם דהיינו מקום תלייתה כשהיא
ביותרת הכבד איצ"ש בלע"ז והן טרפשיין: **מתקט מהו**. כוית מתקן
טינצ"א בלע"ז אגרע ומכרעה: **נדללה**. נעקרה במקומות הרבה:
ואיהי כולה קיימת: כר נחמן: **תחאה ס"ל**: **ריוגא ד**
המחמון ארום הוא כדאמרינן להמן (עמוד 3) כהניא סומא: **דאגל**